

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. K.**, zastoupené JUDr. Janem Stančíkem, advokátem se sídlem Mikulůvka 141, Bystřička, pobočka Hemy 855, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2011, čj. KUZL 35863/2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2012, čj. 31 A 42/2011 – 125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému advokátovi žalobkyně JUDr. Janu Stančíkovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Usnesením ze dne 14. 4. 2011, čj. MěÚVM 19432/2011, Městský úřad Valašské Meziříčí, odbor územního plánování, stavebního řádu a regionálního rozvoje (dále jen „stavební úřad“), určil žalobkyni podle § 39 správního řádu lhůtu 3 měsíce k provedení úkonů: (1) předložit stavebnímu úřadu dokumentaci skutečného provedení stavby rodinného domu č. p. 348 na pozemku p. č. 172/2 v k. ú. Kelč – Nové Město, a (2) předložit stavebnímu úřadu zjednodušenou dokumentaci doplňkových staveb k rodinnému domu č. p. 348 (pasport stavby).

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 7. 6. 2011, čj. KUZL 35863/2011.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 25. 7. 2012, čj. 31 A 42/2011 – 125, zamítl.

4. Krajský soud zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení do pravomocného skončení řízení o určení vlastnického práva vedeného u Okresního soudu ve Vsetíně, pobočka Valašské Meziříčí (dále též jen „okresní soud“). Předmětem správního řízení byl požadavek stavebního úřadu, aby žalobkyně předložila dokumentaci skutečného provedení stavby jejího rodinného domu, včetně pasportu stavby, nikoliv vyslovení závěru, na kterých pozemcích se tato stavba nachází. Krajský soud dále připomněl, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, čj. 1 Afs 89/2008 - 76 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

5. Krajský soud zdůraznil, že podstata sporu spočívá v přezkumu určení lhůty k provedení úkonu podle § 39 odst. 1 správního řádu, kterým bylo žalobkyni uloženo předložit shora uvedené dokumenty (viz bod 1), protože v archívu stavebního úřadu ani Městského úřadu v Kelči se dokumentace skutečného provedení stavby žalobkyně nedochovala. Podle krajského soudu byl postup stavebního úřadu v souladu s § 125 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a s body 1. a 2. přílohy č. 3 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, a nezkrátil žalobkyni na jejích právech. Žalovaný postupoval rovněž zákonným způsobem, protože ani během odvolacího řízení žalobkyně nepředložila požadovanou dokumentaci. Krajský soud doplnil, že obecná povinnost péče vlastníka o jeho majetek je zakotvena v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a poukázal na judikaturu Ústavního soudu (např. náleze ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, usnesení ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III. ÚS 403/98, nebo usnesení ze dne 20. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 801/02), ze které vyplývá, že vlastnické právo je omezeno právě čl. 11 odst. 3 Listiny.

6. Krajský soud dále uvedl, že listiny, které žalobkyně přiložila k odvolání, neobsahovaly relevantní dokumentaci skutečného provedení stavby rodinného domu žalobkyně ani dokumentaci doplňkových staveb. Tato skutečnost byla podpořena oznámením stavebního úřadu ze dne 27. 7. 2011 o zahájení řízení o pořízení dokumentace skutečného provedení stavby.

7. Z důvodu zjevné nadbytečnosti krajský soud zamítl návrh žalobkyně na doplnění dokazování výsledkem svědků, šetřením na místě samém, spisem okresního soudu sp. zn. 16 C 46/2011, a nákresem postavení domu žalobkyně z roku 1941. Skutkový stav věci vyplýval z obsahu správního spisu, provedení těchto důkazů by se míjelo se smyslem a účelem soudního řízení.

8. Krajský soud připomněl, že se již zabýval otázkou plynofikace rodinného domu č. p. 34 ve vlastnictví manželů M. (sousedů žalobkyně), přičemž zamítl žalobu žalobkyně rozsudkem ze dne 23. 2. 2011, čj. 31 Ca 166/2009 – 72, který byl následně potvrzen Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 55/2011 - 115) i Ústavním soudem (usnesení ze dne 29. 11. 2011, čj. I. ÚS 3480/11). Tato pravomocně skončená věc nijak nesouvisí s nyní posuzovanou věcí. Krajský soud proto neshledal důvod pro vyslovení nicotnosti stavebního povolení na plynofikaci rodinného domu č. p. 34 v Kelči.

9. Krajský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného není nezákonné a nezkrátilo žalobkyni na jejích právech, a poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, č. 793/2006 Sb. NSS.

III.

10. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

11. Podle stěžovatelky měl krajský soud postupovat podle § 75 odst. 1 s. ř. s., skutkový a právní stav si však v daném případě odporovaly, protože skutečné hranice parcel č. 172/1 a 172/2 a parcel č. 172/2 a 85/2 v k. ú. Kelč Nové Město se liší od hranic parcel zakreslených v katastrální mapě. Žalovaný ani krajský soud se tímto rozporem nezabývali a poškodili stěžovatelku, pokud odmítli přerušit řízení do doby, než bude katastrální mapa opravena na základě rozsudku okresního soudu.

12. Stěžovatelka byla přesvědčena, že dokumentaci, kterou předložila v odvolacím a soudním řízení (zejména projektovou dokumentaci z října 1941 s kolky a podpisem projektanta a pasport - půdorys skutečného provedení stavby domu Kelč 348, který podle zákona nemusí být podepsaný projektantem), je třeba považovat za dokumentaci skutečného provedení stavby domu č. p. 348 v Kelči a doplňkových staveb. Stěžovatelka připomněla, že vyhláška č. 499/2006 Sb., na kterou odkázal krajský soud, neexistovala v době vzniku předmětné stavební dokumentace. Každý stavebně-právní dokument je přitom třeba posuzovat podle předpisů platných a účinných v době jeho vzniku. Stěžovatelka doplnila, že ani podle současné právní úpravy nemusí být zjednodušená stavební dokumentace vyhotovena projektantem (viz § 159 odst. 3 stavebního zákona).

13. Stěžovatelka vytkla napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost kvůli zamítnutí návrhu na přerušování řízení. Krajský soud totiž opomněl, že dokumentace skutečného provedení stavby i pasport stavby musí podle vyhlášky č. 499/2006 Sb. obsahovat také parcelní čísla pozemků a hranice pozemků. Ty jsou však dosud sporné. Okresní soud přitom dovodil, že od roku 1952 měly být zakresleny v katastrální mapě tak, jak je určuje průmět stavby domu č. p. 348. Dosud se tak nestalo kvůli pochybení pracovníka úřadu během 2. světové války. Stěžovatelka se dnes snaží tuto chybu napravit. Návrhem na přerušování řízení se tedy pokusila zajistit, aby byl tento stav zohledněn i ve stavebně-právní dokumentaci požadované žalovaným, který dosud nepravdivě tvrdí, že dům stěžovatelky stojí na parcelách č. 172/2, č. 172/1 a č. 85/2, přičemž posledně dvě uvedené nejsou ve vlastnictví stěžovatelky. Pokud krajský soud uvěřil tomuto tvrzení žalovaného, stěžovatelka byla poškozena.

14. Podle stěžovatelky měl krajský soud vyhovět jejímu návrhu na provedení důkazu spisem okresního soudu sp. zn. 16 C 46/2011. Zjistilo by se, že nástupnický archiv stavebního úřadu v Kelči se nenacházel ve Valašském Meziříčí, ale v Přerově, žalovaný proto pátral po dokumentaci stavby ve špatném archivu. V tomto spise by také bylo možné dohledat stavebně-právní dokumenty, které by i žalovaný musel považovat za dokumentaci skutečného provedení stavby domu č. p. 348 včetně doplňkových staveb. K obdobnému pochybení došlo i ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 31 Ca 166/2009, v níž krajský soud vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. S názorem krajského soudu se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 55/2011 - 115. Oba rozsudky jsou zmatečné, protože za skutkový stav vzaly v katastrální mapě nesprávně zakreslené hranice parcely č. 172/2.

15. Stěžovatelka upozornila, že protokol z jednání před krajským soudem neodpovídá jeho skutečnému průběhu, protože v něm nejsou uvedeny shora uvedené námítky stěžovatelky týkající

se důkazu spisem okresního soudu. Stěžovatelka měla za prokázané, že hranice parcel měly být pro žalovaného i krajský soud sporné. V protokolu rovněž chybí zmínka o tom, že stěžovatelka doložila žalovanému řádně a včas projektovou dokumentaci domu č. p. 348 z roku 1941 i pasport. Dále stěžovatelce nebylo dáno slovo v době, kdy chtěla uplatnit náklady řízení, čímž byla zkrácena na částce cca 400 Kč.

IV.

16. Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že správní orgány vycházely ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování. Ze zakreslení stavby v katastrální mapě, leteckého snímku, fotodokumentace pořízené stavebním úřadem při šetření na místě samém a schematických náčrtků rodinných domů č. p. 34 a 348 je zřejmé, že skutečné provedení těchto staveb neodpovídá zakreslení v katastrální mapě. Stavební úřad musel tento rozpor řešit, a proto stanovil vlastníkům těchto staveb lhůtu k předložení dokumentace skutečného provedení stavby. Neplnila-li stěžovatelka dlouhodobě zákonem uloženou ohlašovací povinnost, není důvod, aby také neplnila svoji povinnost uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení. Žalovaný proto nesouhlasil s přerušением řízení do doby, než bude opravena katastrální mapa na základě rozsudku okresního soudu. Dokumentace skutečného provedení stavby se pořizuje podle údajů v katastru nemovitostí. Stěžovatelka mohla předložit situační výkres skutečného stavu území v měřítku katastrální mapy, který by vycházel z hranic pozemků podle katastrální mapy ke dni jeho zpracování.

17. Dokumentace „náskres na postavení domku pro M. B. v Kelči čís. 348“ z roku 1941 s kolkou a podpisem projektanta a „náskres na postavení domku pro M. B. v Kelči čís. 348“ bez podpisu projektanta či ověření stavebním úřadem není shodná se skutečným provedením stavby domu č. p. 348 (liší se obrysem stavby a vnitřní dispozicí) a nepředstavuje ověřenou dokumentaci odpovídající skutečnému provedení stavby. Tato dokumentace nemusí být zpracována autorizovanou osobou, ale musí být zpracována odborně a musí zobrazovat skutečné provedení stavby.

18. Žalovaný souhlasil s postupem krajského soudu, který nevyhověl žádosti stěžovatelky na přerušení řízení. Předmětem správního řízení nebylo zjištění, na kterých pozemcích se nachází dům stěžovatelky, nýbrž požadavek na předložení dokumentace skutečného provedení stavby včetně doplňkových staveb. Stavba je zakreslena do katastrální mapy platné v době zpracování situačního výkresu dokumentace skutečného provedení stavby. Žalovaný poukázal na znalecký posudek ze dne 14. 12. 1983 vypracovaný Ing. Trnkou, podle kterého je stavba č. p. 348 umístěna na pozemcích p. č. 172/1, p. č. 172/2 a p. č. 85/2. Geometrický plán, který byl součástí tohoto posudku, nebyl zapsán do katastru nemovitostí, protože nebyl doložen smlouvou o převodu vlastnického práva.

19. Podle žalovaného byl skutkový stav dostatečně jasný ze správního spisu, provedení dalších důkazů by proto bylo nadbytečné. Žalovaný připomněl, že krajský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 31 Ca 166/2009 nerozhodoval o určení hranice pozemku p. č. 172/2. Dále podotkl, že protokol z jednání odpovídá jeho skutečnému průběhu.

V.

20. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 2. 10. 2012 stěžovatelka zopakovala, že předložila stavebnímu úřadu požadovanou dokumentaci skutečného provedení stavby. Předmětnou dokumentaci našel okresní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 16 C 46/2011 v archivu v Přerově, snad i v národním archivu v Praze. Tvrzení žalovaného, že dokumentace neexistuje, nebo že ji stěžovatelka nepředložila, bylo nepravdivé. Dokud soud neurčí vlastnické právo

ke sporným pozemkům, pasporty budou v rozporu s katastrální mapou. Skutečnost, že půdorys parcely pod domem č. p. 348 je v rozporu s půdorysem parcely č. 172/2, je chybou katastrálního úřadu.

21. V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 2. 2013 stěžovatelka vznesla námitky týkající se stavby kotelny a existence „*starých sbitých chlívků*“ na pozemku jejích sousedů manželů M.. V podání ze dne 4. 2. 2013 stěžovatelka uvedla, že pasport, který kreslil projektant manželům M., neodpovídá skutečnosti, a je proto v rozporu se zákonem. Teprve poté, kdy bude vytvořen a schválen nový geometrický plán, stěžovatelka může na základě rozhodnutí soudu požádat o změnu katastrální mapy. Podle takto opravené mapy pak stěžovatelka může nechat doplnit projektovou dokumentaci. Dále stěžovatelka podotkla, že její právní předchůdce zdědil předmětné parcely v roce 1952, kdy neexistovaly katastrální úřady a Geodézie nevydávala k dědickému řízení mapky zděděných parcel. Právní předchůdce stěžovatelky měl písemně potvrzeno, co zdědil, a neměl důvod úřadům nevěřit a kontrolovat, jak je co zakresleno na úřadě. Zaměstnanci katastrálního úřadu stěžovatelce sdělili, že k přestavbě jejího domu došlo za války, ledacos se tehdy zapomělo do mapy zakreslit. Krajský soud pochybil, vycházel-li ze zavádějícího pasportu manželů M. a nevyčkal-li vypracování nového geometrického plánu, opravy katastrální mapy a pravomocného rozsudku okresního soudu. Závěrem stěžovatelka podotkla, že po změně geometrického plánu a opravě katastrální mapy bude muset platit za nové zpracování dokumentace. Jí předložená dokumentace odpovídá skutečnému provedení stavby, podpis projektanta na této dokumentaci nemusí být.

VI.

22. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

23. Kasační stížnost není důvodná.

24. Stěžovatelka namítla, že krajský soud pochybil, pokud nepřerušil řízení do pravomocného rozhodnutí o určení vlastnického práva k parcelám, na nichž se nachází domy stěžovatelky a jejích sousedů M..

25. Napadené rozhodnutí uložilo stěžovatelce povinnost předložit stavebnímu úřadu dokumentaci skutečného provedení stavby jejího rodinného domu a zjednodušenou dokumentaci doplňkových staveb k tomuto rodinnému domu. Nesplnění této povinnosti stavební úřad nespojil např. s uložením pokuty. Ostatně, stěžovatelka uloženou povinnost nesplnila a tato skutečnost nevedla k žádným důsledkům. Stavební úřad splnění povinnosti nijak nevyuocoval a její nesplnění nijak nesankcionoval, stěžovatelce nevznikla žádná další sekundární povinnost sankční povahy. Lze proto dovodit, že v posuzované věci se předmětné rozhodnutí nijak nedotklo práv stěžovatelky.

26. Na podporu tohoto závěru lze v kontextu posuzované věci poukázat na odlišné důsledky napadeného rozhodnutí a řízení o pořízení dokumentace skutečného provedení stavby podle § 125 odst. 3 stavebního zákona, které stavební úřad zahájil po vydání napadeného rozhodnutí. V tomto řízení mohla být stěžovatelce uložena nejenom povinnost požadované dokumenty předložit, ale také je pořídit. Splnění této povinnosti mohlo být nejen spojeno se vznikem nákladů, ale její nesplnění také mohlo vést k sankčním následkům. Rozhodnutí o nařízení pořízení dokumentace stavby by se proto mohlo dotknout práv stěžovatelky.

27. Stěžovatelka namítla, že krajský soud měl přerušit řízení do pravomocného skončení civilního řízení o určení vlastnického práva. Přerušeni řízení však v posuzované věci nebylo na místě. Rozhodnutí, kterým stavební úřad uložil stěžovateli povinnost předložit vymezenou dokumentaci, se nijak nedotklo jejich práv. Nebylo by proto smysluplné a hospodárné dané řízení přerušovat. Odlišná situace by pravděpodobně nastala v již zmíněném případě rozhodnutí o nařízení pořízení dokumentace stavby, které by mohlo být způsobilé dotknout se práv stěžovatelky.

28. Byť krajský soud zdůvodnil zamítnutí návrhu na přerušeni řízení jiným způsobem, totiž tím, že předmětem správního řízení byl požadavek, aby stěžovatelka předložila dokumentaci skutečného provedení stavby jejího rodinného domu, nikoliv vyslovení závěru, na jakých konkrétních pozemcích se její dům nachází, nebylo na místě napadený rozsudek zrušit. V uvedeném případě postačilo korigovat závěr krajského soudu, protože napadený rozsudek obstál i přes toto dílčí pochybení v odůvodnění.

29. Stěžovatelka dále vytkla krajskému soudu, že neprovedl důkaz spisem okresního soudu sp. zn. 16 C 46/2011. Tato námitka je do značné míry provázána s předchozí námitkou týkající se přerušeni řízení. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud je oprávněn posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv, musí však vždy odůvodnit, co jej k takovému závěru vedlo a z jakého důvodu považuje provedeni navrženého důkazu za nadbytečné (viz např. rozsudek ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS, obdobně např. nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94). Krajský soud uvedl, že skutkový stav zřetelně vyplývá z obsahu správního spisu, provedeni navržených důkazů by bylo nadbytečné a míjelo se se smyslem a účelem soudního řízení. K tomuto odůvodnění je třeba opět doplnit, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu se v posuzované věci nijak nedotklo práv stěžovatelky, nesplnění povinnosti uložené tímto rozhodnutím nevedlo k žádným sankčním důsledkům. Byť by důkaz navrhovaný stěžovatelkou mohl prokázat, na kterých parcelách se nachází její rodinný dům, jeho provedeni by za této situace bylo nadbytečné.

30. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se stěžovatelkou, že v odvolacím řízení a řízení před krajským soudem předložila dokumentaci, kterou je třeba považovat za dokumentaci skutečného provedeni stavby. Spolu s odvoláním proti usneseni stavebního úřadu stěžovatelka předložila: (1) „*Sdělení ve věci zřízení okna v rodinném domku čp. 348*“ ze dne 27. 9. 1988, kterým Městský národní výbor Valašské Meziříčí sdělil, že stavební povolení na stavbu domu čp. 348 bylo vydáno a podle projektové dokumentace bylo povoleno i předmětné okno, (2) „*nákres na postavení domku pro M. B. v Kelči čís. 348*“, (3) část katastrální mapy, na které se mimo jiné nacházejí i pozemky stěžovatelky, (4) výkres Dispozice pro akci „*Phynofikace domku paní M., Kelč č. p. 35*“ ze srpna roku 1997, který je opatřen razítkem Městského úřadu Kelč a podle kterého Městský úřad Kelč schvaluje tuto stavbu k provedeni za podmínek stavebního povolení ze dne 12. 1. 1998, (5) nákresy parcel a staveb nacházejících se v okolí domu stěžovatelky, některé z nich však nejsou čitelné (příloha 4.2), (6) znalecký posudek Ing. Trnky ze dne 14. 12. 1983 doplněný geometrickým plánem, a (7) „*nákres na postavení domku pro M. B. v Kelči čís. 348*“.

31. Zdejší soud ověřil, že obsah žádného z těchto dokumentů neodpovídá požadavkům, které klade na dokumentaci skutečného provedeni stavby a zjednodušenou dokumentaci (pasport stavby) příloha č. 3 body 1. a 2. vyhlášky č. 499/2006 Sb. K námitce stěžovatelky, že projektová dokumentace k jejímu domu nemusí splňovat náležitosti podle zmíněné vyhlášky, je třeba předně uvést, že argumentace stěžovatelky týkající se použitelnosti vyhlášky č. 499/2006 Sb. v daném případě byla nekonzistentní a vnitřně rozporná. Na jedné straně stěžovatelka tvrdila, že vyhlášku nelze použít, protože předložená dokumentace byla vypracována v době, kdy tato vyhláška

nebyla účinná, na druhé straně se však stěžovatelka vyhlášky dovolávala a tvrdila, že krajský soud měl přerušit řízení, protože náležitostí dokumentace stavby jsou v souladu s touto vyhláškou také parcelní čísla pozemků.

32. Podle § 125 odst. 1 stavebního zákona je vlastník stavby povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci, která odpovídá jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. Rozsah a obsah této dokumentace přitom stanoví vyhláška č. 499/2006 Sb. Stavební zákon pamatuje i na situace, kdy se dokumentace nedochovala, není v náležitém stavu, nebo nebyla vůbec pořízena. V takovém případě je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci novou, která bude odpovídat skutečnému stavu provedení stavby. Nemá-li tedy vlastník stavby k dispozici dokumentaci, která splňuje požadavky vyhlášky č. 499/2006 Sb., je povinen ji opatřit a uchovávat ji po celou dobu trvání stavby. Taková situace nastala i v případě stěžovatelky. Stěžovatelka neměla k dispozici dokumentaci skutečného provedení stavby svého rodinného domu ani pasport stavby, protože tato se buď nedochovala, nebo nikdy nebyla vyhotovena v podobě, kterou předpokládá vyhláška č. 499/2006 Sb. Stěžovatelka proto neplnila svoji povinnost uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci. Pro úplnost lze připomenout, že na dokumentaci skutečného provedení stavby se nevztahuje § 7 vyhlášky č. 499/2006 Sb., podle kterého se vyhláška nevztahuje na jiné typy dokumentací (podle § 2, § 3, případně § 5) zpracované převážně před dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

33. Námitka stěžovatelky, že podle § 159 odst. 3 stavebního zákona zjednodušená dokumentace nemusí být vyhotovena projektantem, nebyla případná. Žalovaný nemohl osvědčit stěžovatelkou předložené dokumenty jako dokumentaci skutečného provedení stavby nejenom proto, že většina z nich nebyla opatřena podpisem projektanta, ale zejména proto, že nebyly ověřeny stavebním úřadem a nesplňovaly požadavky vyhlášky č. 499/2006 Sb.

34. K námitce stěžovatelky, že obsah protokolu o jednání před krajským soudem neodpovídal jeho skutečnému průběhu, je třeba uvést následující. Podle § 49 odst. 12 s. ř. s. se jednání, při nichž soud jedná s účastníky, zaznamenávají ve formě záznamu. Není-li pořízení záznamu možné nebo stanoví-li tak zákon, o úkonech, při nichž soud jedná s účastníky, provádí dokazování, nebo vyhláší rozhodnutí, se sepisuje protokol. Podle § 40 odst. 8 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. předseda senátu rozhoduje o návrzích na doplnění protokolu a o námitkách proti jeho znění. Zmíněné ustanovení občanského soudního řádu vyložil Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 29 Odo 407/2002, tak, že „[m]á-li přítomný účastník řízení (jeho zástupce) za to, že protokol o jednání neodráží věrně děj v jednací síni, je to důvodem k uplatnění námítky do protokolace, o které je soud povinen rozhodnout; povahou věci je přitom dáno, že takovou námitku může účastník, který se jednání zúčastnil (a to i prostřednictvím zástupce) uplatnit nejpozději do skončení onoho jednání.“ (obdobně srov. rozsudek ze dne 6. 12. 2007, čj. 1 As 27/2007 – 119). V posuzované věci stěžovatelka takovou námitku do skončení jednání neuplatnila, byť je v protokolu uvedeno, že byl hlasitě diktován, a stěžovatelce, resp. jejímu právnímu zástupci, muselo být zřejmé, jaký je jeho obsah. Pokud stěžovatelka vznesla námitku proti znění protokolu z jednání až v řízení o kasační stížnosti, zdejší soud k ní nemohl přihlídnout.

35. Soud se nemohl zabývat ani námitkou zmatečnosti rozhodnutí vydaného krajským soudem pod sp. zn. 31 Ca 166/2009, protože toto rozhodnutí není předmětem probíhajícího řízení o kasační stížnosti. Soud rovněž nemohl přihlídnout k námitce tvrzené zmatečnosti rozsudku čj. 1 As 55/2011 – 115, protože k přezkumu svých rozhodnutí není povolán (srov. § 12 odst. 1 s. ř. s.).

36. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

37. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

38. Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 6. 2012, čj. 31 A 42/2011 - 108, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Jan Stančík. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů, celkem tedy 2400 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012]. Částku 2400 Kč pak soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 504 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený advokát z odměny za zastupování jako plátce povinen odvést. Částka v celkové výši 2904 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu